

ORZECZENIE
GŁÓWNEJ KOMISJI ORZEKAJĄCEJ W SPRAWACH
O NARUSZENIE DYSCYPLINY FINANSÓW PUBLICZNYCH

Warszawa, dnia 26 listopada 2012 r.

Główna Komisja Orzekająca w Sprawach o Naruszenie Dyscypliny Finansów Publicznych w składzie:

Przewodnicząca:	<i>Członek GKO:</i>	Iwona Bendorf-Bundorf
Członkowie:	<i>Członek GKO:</i>	Artur Walasik (spr.)
	<i>Członek GKO:</i>	Anna Dąbrowska-Puszkiewicz
Protokolant:		Anna Jedlińska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych **Anny Rotter**, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 listopada 2012 r. odwołania **Rzecznika Dyscypliny Finansów Publicznych**, od orzeczenia Regionalnej Komisji Orzekającej w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Opolu z dnia 20 lipca 2012 r., nr ZDB-4100-13/2012, którym uznano Obwinionego (...), pełniącego w czasie zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Wójta Gminy (...),

1. odpowiedzialnego za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, określone w:

- art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 114 z późn. zm.) - zwanej dalej ustawą, polegające na zaciągnięciu w dniu 4 stycznia 2010 r. zobowiązania finansowego - udzielenie zlecenia (...), na realizację zadania „Wykonanie drzwi wewnętrznych dwóch sztuk do Szkoły (...)” nieujętego w planie wydatków w uchwale budżetowej Rady Gminy (...), nr (...) z dnia 29 grudnia 2009 r., w sprawie uchwalenia budżetu gminy na rok 2010, co jest niezgodne z art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych;
- art. 17 ust. 6 ustawy, polegające na dokonaniu Anekssem nr 1 z dnia 19 marca 2009 r. zmiany umowy nr (...) z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie zamówienia publicznego

z naruszeniem przepisów o zamówieniach publicznych, tj. art. 144 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych;

2. za wyżej przypisane czyny wymierzono Obwinionemu karę upomnienia oraz obciążono obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 291,71 zł;
3. uniewinniono Obwinionego od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych, określonego w art. 11 ustawy, polegającego na dokonaniu w dniu 29 stycznia 2010 r. wydatku niezaplanowanego w uchwale budżetowej Rady Gminy (...) nr (...) z dnia 29 grudnia 2009 r., w sprawie uchwalenia budżetu gminy na rok 2010, w wysokości 4.980 zł z tyt. realizacji faktury VAT nr 1/2010 wystawionej przez (...) za wykonanie i montaż drzwi wewnętrznych do Szkoły (...);

na podstawie art. 147 ust. 1 pkt 3 ustawy o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych uchyla zaskarżone orzeczenie w całości i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania przez Regionalną Komisję Orzekającą w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Opolu.

Pouczenie

Od niniejszego orzeczenia środek zaskarżenia nie przysługuje.

Uzasadnienie

W przedmiotowej sprawie zawiadomienie o okolicznościach wskazujących na naruszenie dyscypliny finansów publicznych złożył w dniu 13 grudnia 2011 r. z upoważnienia Prezesa Regionalnej Izby Obrachunkowej w Opolu Naczelnik Wydziału Kontroli Gospodarki Finansowej.

W dniu 6 kwietnia 2012 r. Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych złożył wniosek o uznanie Pana (...), pełniącego w czasie popełnienia naruszenia dyscypliny finansów publicznych funkcję Wójta Gminy (...), odpowiedzialnego za naruszenia dyscypliny finansów publicznych określone w:

- a) art. 15 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2005 r. Nr 14, poz. 114 z późn. zm.) - zwanej dalej ustawą, polegające na zaciągnięciu w dniu 4 stycznia 2010 r. nielimitowanego kwotowo

zobowiązania finansowego – udzielenie zlecenia (...) na realizację zadania „Wykonanie drzwi wewnętrznych dwóch sztuk do Szkoły (...)”, niezaplanowanego po stronie planu wydatków uchwały budżetowej Rady Gminy (...) nr (...) z dnia 29 grudnia 2009 r. w sprawie uchwalenia budżetu gminy na rok 2010,

co jest niezgodne z art. 46 ust. 1 ustawy o finansach publicznych;

- b) art. 11 ustawy, polegające na dokonaniu w dniu 29 stycznia 2010 r. wydatku niezaplanowanego w uchwale budżetowej Rady Gminy (...) nr (...) z dnia 29 grudnia 2009 r. w sprawie uchwalenia budżetu gminy na rok 2010, w wysokości 4.980 zł z tytułu realizacji faktury VAT nr 1/2010 wystawionej przez (...) za wykonanie i montaż drzwi wewnętrznych do Szkoły (...),

co jest niezgodne z art. 44 ust. 1 pkt 2 ustawy o finansach publicznych;

- c) art. 17 ust. 6 ustawy, polegające na dokonaniu dnia 19 marca 2009 r. aneksem nr 1 do umowy nr (...) z dnia 17 czerwca 2008 r. zmiany umowy w sprawie zamówienia publicznego z naruszeniem przepisów o zamówieniach publicznych, tj. art. 144 ust. 1 ustawy - Prawo zamówień publicznych.

Wniesiono o wymierzenie kary nagany.

W przedmiotowej sprawie rozprawa odbyła się w dniu 20 lipca 2012 r. W orzeczeniu z dnia 20 lipca 2012 r. Regionalna Komisja Orzekająca w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych przy Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Opolu, uznała Pana (...) odpowiedzialnego za naruszenie dyscypliny finansów publicznych określone w:

- a) art. 15 ustawy polegające na zaciągnięciu w dniu 4 stycznia 2010 r. zobowiązania finansowego – udzielenie zlecenia (...) na realizację zadania „Wykonanie drzwi wewnętrznych dwóch sztuk do Szkoły (...)”, nieujętego w planie wydatków uchwały budżetowej Rady Gminy (...) nr (...) z dnia 29 grudnia 2009 r. w sprawie uchwalenia budżetu gminy na rok 2010,

co jest niezgodne z art. 46 ust. 1 ustawy o finansach publicznych;

- b) art. 17 ust. 6 ustawy, polegające na dokonaniu Aneksem nr 1 z dnia 19 marca 2009 r., zmiany umowy nr (...) z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie zamówienia publicznego, czym naruszył art. 144 ust. 1 ustawy – Prawo zamówień publicznych.

Na podstawie art. 31 ust. 1 pkt 1 i art. 35 ustawy, wymierzono karę łączną upomnienia.

Uniewinniono Pana (...) od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych określonego w art. 11 ustawy, polegającego na dokonaniu w dniu 29 stycznia 2010 r. wydatku niezaplanowanego w uchwale budżetowej Rady Gminy (...) nr (...) z dnia 29 grudnia 2009 r. w sprawie uchwalenia budżetu gminy na rok 2010, w wysokości 4.980 zł z tytułu realizacji faktury VAT nr 1/2010 wystawionej przez (...) za wykonanie i montaż drzwi wewnętrznych do Szkoły (...),

co jest niezgodne z art. 44 ust. 1 pkt 2 ustawy o finansach publicznych.

W dniu 24 sierpnia 2012 r. Rzecznik Dyscypliny Finansów Publicznych złożył odwołanie na niekorzyść Obwinionego, w którym wniósł o uchylenie orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Komisję Orzekającą I instancji w części dotyczącej:

- a) uniewinnienia od zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych z powodu naruszenia art. 78 ust. 1 pkt 1 w związku z ust. 3 ustawy, poprzez bezpodstawne przyjęcie, że Obwiniony nie popełnił zarzucanego czynu,
- b) wymierzenia kary łącznej upomnienia z powodu naruszenia art. 35 ustawy, z uwagi na bezpodstawne przyjęcie, że w ustalonym stanie stopień szkodliwości naruszenia nie jest znaczny.

W uzasadnieniu wskazano, jak wynika z uzasadnienia skarżonego orzeczenia, że podstawa uniewinnienia przez Komisję Obwinionego sprowadza się do następującej argumentacji:

- w ocenie Komisji Orzekającej I instancji analiza materiału dowodowego pozwoliła na stwierdzenie, że bezsprzecznie w Urzędzie Gminy w (...) zostały naruszone przepisy, poprzez dokonanie wydatków nieujętych w planie finansowym jednostki, co jednoznacznie potwierdza zgromadzony w sprawie materiał dowodowy;
- Komisja nie podzieliła zdania Rzecznika odnośnie wskazania, że Obwiniony popełnił zarzucany mu czyn, ponieważ faktura wystawiona w dniu 18 stycznia 2010 r. za realizację przedmiotu zlecenia, została zatwierdzona do zapłaty przez Sekretarza Gminy - (...);
- jak wynika z materiału dowodowego Sekretarz Gminy posiadała stosowne upoważnienia wydane przez Wójta. Adnotacja na fakturze wykonana przez Obwinionego, opisująca ją pod względem merytorycznym, potwierdza jedynie realizację zdarzenia gospodarczego,

tj. wykonanie i montaż dwóch sztuk drzwi wewnętrznych i nie może być zdaniem Komisji Orzekającej I instancji traktowana, jako zatwierdzenie wydatku do zapłaty.

W świetle powyższego Rzecznik podniósł, iż w trakcie rozprawy zgromadzony przez niego materiał dowodowy nie budził żadnych wątpliwości, na co wskazuje protokół z posiedzenia w części dotyczącej prowadzonego postępowania dowodowego, w którym jest zapis o braku przesłanek do rozpatrywania zakresu podmiotowej odpowiedzialności innej osoby niż Obwiniony. W innym przypadku winna zostać zastosowana dyspozycja art. 130 ustawy, zgodnie z którą, jeżeli w toku rozprawy okaże się, że jest zasadne postawienie zarzutu naruszenia dyscypliny finansów publicznych osobie niewymienionej we wniosku o ukaranie i nie ma przeszkód w łącznym rozpoznaniu sprawy komisja orzekająca na wniosek oskarżyciela odracza – w celu wspólnego rozpoznania – rozprawę do czasu wystąpienia z wnioskiem o ukaranie, co stosownie do podstawowych zasad i celów postępowania winno być przez komisję, co najmniej zasygnalizowane.

Niezależnie od powyższego, w powołanym zakresie Komisja pominęła fakt, iż wyjaśnienia Skarbnik Gminy dotyczące tego, że merytorycznie fakturę do zapłaty zaakceptowała Sekretarz Gminy, a w Jej zastępstwie Pani (...), która posiadała upoważnienie do akceptacji w przypadku Jej nieobecności tego rodzaju wydatków, które wprost zaprzeczają tezie, że adnotacja na fakturze wykonana przez Obwinionego nie może być traktowana jako zatwierdzenie wydatku do wypłaty. Rzecznik wskazuje, że przywołane przez Komisję upoważnienie (karta 85) (...) m.in. do podpisywania faktur, czeków, przelewów, rachunków w świetle jego podstawy prawnej nie może być identyfikowane z zakresem regulacji art. 53 ust. 2 ustawy o finansach publicznych, gdyż warunkiem skutecznego powierzenia obowiązków w zakresie gospodarki finansowej jednostki pracownikom jest ich przyjęcie przez te osoby potwierdzone dokumentem w formie odrębnego imiennego upoważnienia albo wskazania w regulaminie organizacyjnym jednostki.

W rozpatrywanej sprawie potwierdzenia takiego w aktach sprawy nie ma, zatem nawet w przypadku wątpliwości Komisji przyjąć należało, iż za działania (...) odpowiedzialność winien ponosić Obwiniony, jako kierownik jednostki sektora finansów publicznych. Strona skarżąca zwraca uwagę, iż w trakcie prowadzonego postępowania Obwiniony nie kwestionował swojej odpowiedzialności.

Jak wynika z uzasadnienia Komisji Orzekającej I instancji, podstawą zastosowania art. 35 ustawy, jest treść wystąpienia pokontrolnego Obwinionego oraz przekonanie Komisji, że kara spełniać będzie cele w zakresie postępowania Obwinionego w przyszłości.

Rzecznik nie podziela takiej argumentacji, gdyż uprzednio wymierzona Obwinionemu kara za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (orzeczenie z dnia 14 czerwca 2011 r.) polegająca na przekroczeniu upoważnienia do zaciągania zobowiązań finansowych nie spełniła funkcji indywidualnej prewencji. Strona skarżąca wskazała ponadto, że wartość bezprawnie wydatkowanych środków publicznych określa skala 16% w stosunku do umowy podstawowej, zatem uzasadnienie Komisji Orzekającej I instancji, że wartość zamówienia stanowi niewielką część całości zamówienia nie zasługują na uwzględnienie w świetle dyrektyw wymiaru kary określonych w art. 33 ustawy.

Rzecznik wskazuje ponadto, że w części dotyczącej rozpatrywanego naruszenia zasadnym jest wskazanie możliwości zaistnienia przesłanek z art. 34a pkt 4 ustawy, gdyż powołany przepis odnosząc się do znamion udzielenia zamówienia publicznego z istotnym naruszeniem zasady uczciwej konkurencji lub zasady równego traktowania wykonawców nie wprowadza jakiegokolwiek progu minimalnego związanego z wartością bezprawnie udzielonych zamówień.

Główna Komisja Orzekająca odnosząc się do zastrzeżeń wskazanych przez stronę skarżącą, rozważyła, co następuje.

W odniesieniu do zarzucanego Obwinionemu czynu polegającego na dokonaniu wydatku bez upoważnienia, należy wziąć pod uwagę, iż, zgodnie z zebrany materiał dowodowy, Obwiniony nie zatwierdził przedmiotowego wydatku do zapłaty. Wskazana w odwołaniu argumentacja Rzecznika, zdaniem Głównej Komisji Orzekającej, wymaga szczegółowego rozważenia. Podstawową zasadą postępowania w sprawach o naruszenie dyscypliny finansów publicznych jest określone w art. 76 ust. 1 ustawy, domniemanie niewinności Obwinionego, tym samym argumentacja Rzecznika, iż Obwiniony nie kwestionował swojej odpowiedzialności, nie może stać się podstawą dla przypisania mu odpowiedzialności. Ustawa w przywołanym przepisie wyraźnie wymaga po pierwsze udowodnienia odpowiedzialności (aspekt materialny), po drugie potwierdzenia tej odpowiedzialności prawomocnym orzeczeniem w sprawie o naruszenie dyscypliny finansów publicznych (aspekt formalny).

W przedmiotowej sprawie, co wskazuje Rzecznik, nie można na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego (upoważnienie dla Sekretarza Gminy) jednoznacznie uznać, iż Obwiniony w sposób wymagany przepisami ustawy o finansach publicznych, skutecznie powierzył obowiązki w zakresie gospodarki finansowej Urzędu Gminy Sekretarzowi Gminy.

Główna Komisja Orzekająca zwraca uwagę, iż, zgodnie z art. 53 ust. 2 ustawy o finansach publicznych, dla skutecznego powierzenia obowiązków muszą zostać spełnione koniunktywnie następujące warunki.

Zgodnie z art. 53 ust. 2 zd. 1 ustawy o finansach publicznych, kierownik jednostki (w przedmiotowej sprawie wójt jako kierownik urzędu gminy – gminnej jednostki budżetowej) powierza określone obowiązki w zakresie gospodarki finansowej pracownikom jednostki. W szczególności oznacza to, po pierwsze, iż kierownik danej jednostki sektora finansów publicznych może powierzyć wyłącznie „określone” obowiązki, niedopuszczalnym będzie więc powierzenie obowiązków, które nie zostały doprecyzowane, w szczególności powierzenie obowiązków w ogóle. Po drugie, powierzenie obowiązków może nastąpić wyłącznie pracownikowi tej samej jednostki sektora finansów publicznych, czyli w przedmiotowej sprawie - Wójt, jako kierownik Urzędu Gminy nie mógłby powierzyć obowiązków w zakresie gospodarki finansowej tego urzędu, pracownikom innych gminnych jednostek budżetowych.

Ponadto, zgodnie z art. 53 ust. 2 zd. 2 ustawy o finansach publicznych, dla skutecznego powierzenia obowiązków konieczne jest przyjęcie określonych obowiązków w zakresie gospodarki finansowej przez pracownika jednostki w formie odrębnego imiennego upoważnienia albo wskazania w regulaminie organizacyjnym jednostki.

Oznacza to, że obok działania kierownika, który, zgodnie ze zd. 1 tego przepisu, nie ma takiego obowiązku, to w przypadku przejęcia obowiązków przez pracownika, bezwzględnie konieczne będzie działanie drugiej strony, to jest pracownika, poprzez ich pisemne przyjęcie.

W przedmiotowej sprawie na podstawie przedstawionego przez Rzecznika wraz z wnioskiem o ukaranie materiału dowodowego nie można uznać, iż doszło do skutecznego – w rozumieniu art. 53 ust. 2 ustawy o finansach publicznych – powierzenia obowiązków przez Obwinionego Sekretarzowi Gminy. Jednakże, mając na względzie dyrektywy określone w art. 76 ust. 2 ustawy, Obwiniony nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności, a zgodnie z

art. 76 ust. 3 ustawy, niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść obwinionego. W związku z powyższym, Główna Komisja Orzekająca rekomenduje Komisji Orzekającej I instancji ponownie rozpatrującej sprawę albo zgromadzenie materiału dowodowego pozwalającego uznać, iż Obwiniony skutecznie powierzył obowiązki Sekretarz Gminy (dla uniewinnienia go od zarzucanego czynu), albo przeprowadzenie analizy regulacji prawnych ustawy o finansach publicznych oraz ustawy o samorządzie gminnym dla rozstrzygnięcia nasuwającej się wątpliwości, czy w przypadku nieskutecznego w rozumieniu ustawy o finansach publicznych, powierzenia określonemu pracownikowi obowiązków przez kierownika, i dokonania wydatku przez tego pracownika, możliwe będzie przypisanie odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych kierownikowi. Pierwsza z powyższych dysjunkcji pozwoli również, uchylić zarzut, podniesiony przez Rzecznika w odwołaniu, co do braku zastrzeżeń Komisji Orzekającej I instancji w zakresie ujawnionego materiału dowodowego. Główna Komisja Orzekająca pozwala sobie zwrócić uwagę Komisji Orzekającej I instancji na konieczność uwzględnienia, określonych w dziale II ustawy, zasad odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, w szczególności art. 19 ust. 1 i 2 oraz art. 21 zd. 1 ustawy.

Odnosząc się do kwestii związanych z czynem zaciągnięcia zobowiązania przez Obwinionego, Główna Komisja Orzekająca zwraca uwagę, iż dołączony do wniosku o ukaranie materiał dowodowy nie zawiera niezbędnych dla ustalenia czy spełnione zostały znamiona zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych. W materiale dowodowym brak jest uchwały budżetowej, a zgodnie z art. 76 ust. 4 ustawy, podstawą rozstrzygnięcia mogą być jedynie dowody ujawnione w postępowaniu przed organem orzekającym. Nie można więc orzec o odpowiedzialności w oparciu o przekonanie, domniemanie, że dowód jest znany stronom postępowania oraz Składowi Orzekającemu. Ponadto, zdaniem Głównej Komisji Orzekającej w przedmiotowej sprawie nie jest możliwym przypisanie odpowiedzialności na podstawie uchwały budżetowej.

Po pierwsze, uchwała budżetowa nie zawiera wystarczająco szczegółowego ujęcia wydatków, wymagana ustawowo szczegółowość, tj. podział wydatków według podziałek klasyfikacji budżetowej: dział i rozdział, nie pozwala na ustalenie rodzaju planowanych wydatków, co określone jest poprzez podziałkę, paragraf wydatków (vide art. 39 ustawy o finansach publicznych), tym samym wywodzenie na podstawie protokołów posiedzenia Komisji Rady Gminy oraz wyjaśnień Skarbnika, że nie zaplanowano przedmiotowego

wydatku, nie może być traktowane jako dowód dla działania (zaciągnięcia zobowiązania) bez upoważnienia.

Po drugie uchwała budżetowa nie identyfikuje podmiotowo gminnych jednostek budżetowych, w planach finansowych, których określone zostają szczegółowo wydatki budżetu gminy. Zgodnie z art. 249 ust. 2 w związku z ust. 1 pkt 1 ustawy o finansach publicznych, jednostki organizacyjne dostosowują w terminach określonych w § 8 ust. 5 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 7 grudnia 2010 r. w sprawie sposobu prowadzenia gospodarki finansowej jednostek budżetowych i samorządowych zakładów budżetowych, projekty planów finansowych (sporządzanych zgodnie z § 5 ust. 2 tego rozporządzenia w szczególności dział, rozdział, paragraf) do uchwały budżetowej, na podstawie informacji o ostatecznych kwotach dochodów i wydatków tych jednostek. Uwzględniając, iż w przedmiotowej sprawie zarzuty stawiane są Wójtowi, Główna Komisja Orzekająca zwraca uwagę na art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy, zgodnie z którym odpowiedzialność ponoszą kierownicy jednostek sektora finansów publicznych i ewentualnie członkowie organów jednostek wykonujących budżet (art. 4 ust. 1 pkt 1 ustawy). Zdaniem Głównej Komisji Orzekającej, konieczne będzie ustalenie zakresu upoważnienia Obwinionego do dokonywania wydatków budżetu Gminy na podstawie planu finansowego Urzędu Gminy, w którym, zgodnie z art. 249 ust. 3 ustawy o finansach publicznych, ujmuje się wszystkie wydatki budżetowe nieujęte w planach finansowych innych jednostek budżetowych.

Główna Komisja Orzekająca, realizując swoje uprawnienia określone w art. 150 ust. 2 ustawy, rekomenduje Komisji Orzekającej I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy, ustalenie, na dzień popełnienia zarzucanego naruszenia dyscypliny finansów publicznych, kwot ujętych albo w planie finansowym, albo w projekcie planu finansowego, jeżeli plan nie został jeszcze przyjęty (data naruszenia przypada kilka dni po uchwaleniu uchwały budżetowej, możliwa jest więc sytuacja de lege artis, kiedy podstawą gospodarki finansowej urzędu gminy jest jeszcze projekt planu) i uzupełnienie w tym zakresie materiału dowodowego. Uwaga powyższa powinna mieć również zastosowanie do ustalenia, czy spełnione zostały znamiona naruszenia polegającego na dokonaniu wydatku bez upoważnienia. Konieczność ustalenia kwot wydatków wynikających z planu finansowego samorządowej jednostki budżetowej na dzień naruszenia dyscypliny finansów publicznych jest konsekwencją dyrektywy stosowania przy orzekaniu o tej odpowiedzialności dyspozycji art. 21 zd. 1 ustawy, w warunkach kiedy ustawa o finansach publicznych dopuszcza dokonywanie zmian wydatków w uchwalonej uchwale budżetowej poprzez ich przenoszenie

między rozdziałami, w obrębie działu przez organ wykonawczy jednostki samorządu terytorialnego oraz dopuszcza upoważnienie kierownika samorządowej jednostki budżetowej do przeniesień wydatków ujętych w planie finansowym kierowanej przez niego jednostki.

Główna Komisja Orzekająca, odnosząc się do zarzutów Rzecznika dotyczących wymierzonej Obwinionemu kary upomnienia zwraca uwagę, iż nowelizacja ustawy, która weszła w życie 11 lutego 2012 r., związała dyrektywy kary ściślej ze skutkami naruszenia dyscypliny finansów publicznych (skutek finansowy, szkodliwość dla finansów publicznych) w miejsce ich powiązania – przed nowelizacją – z przyczynami naruszenia (umyślność, nieumyślność działania lub zaniechania działania). W związku z przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania przez Komisję Orzekającą I instancji, Główna Komisja Orzekająca rekomenduje powtórne rozważenie skutków działania Obwinionego, nie tylko w wymiarze skutku finansowego (uszczerplenia środków publicznych), w szczególności, w odniesieniu do czynu związanego z zamówieniami publicznymi. W tym miejscu Główna Komisja Orzekająca zwraca uwagę, iż, zgodnie z art. 2 ustawy, używane w dziale II ustawy, pojęcie „finanse publiczne” należy rozumieć tak jak zostało ono określone w art. 3 ustawy o finansach publicznych. Ustawa o finansach publicznych rozróżnia stricte finansową kategorię „środki publiczne” od procesualnie zdefiniowanej kategorii „finanse publiczne”, rozumianej jako ogół procesów związanych z gromadzeniem i rozdysponowaniem środków publicznych. Szkoda dla finansów publicznych w rozumieniu ich legalnej definicji nie może być spowodowana wyłącznie do wymiaru pieniężnego, dotyczącego gromadzenia środków publicznych lub ich rozdysponowania. Szkodliwe dla finansów publicznych (procesów związanych z operacjami finansowymi) może być również działanie lub zaniechanie działania, które niewpływając na wielkość środków publicznych pozostających w dyspozycji sektora finansów publicznych, zniekształca legalność przebiegu procesów ich gromadzenia lub rozdysponowania.

Mając na uwadze powyższe Główna Komisja Orzekająca orzekła jak w sentencji.